

Sygn. akt IX Ka 812/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie w IX Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Anna Szymacha-Zwolińska

Protokolant: Aleksandra Figarska

przy udziale oskarżycielki prywatnej K. A.

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2023 r.

sprawy **R. B.**, ur. (...) w P., syna Z. i J.

oskarżonego o czyn z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 217 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżycielki prywatnej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie

z dnia 7 marca 2022 r. sygn. akt II K 799/21

orzeka

I/ zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1/ w opisie czynu przypisanego w punkcie I ustalenie „działając wspólnie i w porozumieniu” zastępuje ustaleniem „współdziałając”, ustalenie „pochwyił K. A. pod ramiona i odciągnął ją w kierunku schodów, następnie po zwleczeniu ze schodów zrzucił ją” zastępuje ustaleniem „kierował pochwyiciem K. A. pod ramiona i odciągnięciem jej w kierunku schodów, a następnie zwleczeniem ze schodów i zrzuceniem jej przez inne nieustalone osoby”, zaś podstawę prawną kwalifikacji czynu i skazania uzupełnia o art. 18 § 1 kk,

2/ na podstawie art. 43b kk orzeka wobec R. B. środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie jego odpisu w budynku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie oraz na stronie Biuletynu Informacji Publicznej tego Sądu, wraz z wyciągiem wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie w zakresie dokonanych zmian, przez okres 6 miesięcy,

3/ w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach w punkcie III zasądza nadto od oskarżonego R. B. na rzecz oskarżycielki prywatnej K. A. kwotę 1344 zł (tysiąc trzysta czterdzieści cztery) wydatków tytułem ustanowienia w sprawie pełnomocnika;

II/ w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III/ zasądza od oskarżonego R. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt) tytułem opłaty za II instancję oraz na rzecz oskarżycielki prywatnej K. A. kwotę 1008 zł (tysiąc osiem) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE	
---------------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 812/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z 7 marca 2023r.,
sygn. II K 799/21.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny – pełnomocnik

obrońca

oskarżony

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		R. B.	Oskarżony nie był karany.	Informacja z Krajowego Rejestru Karnego	188
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Informacja z Krajowego Rejestru Karnego	Dowód pozyskany zgodnie z obowiązującymi przepisami, wydany przez uprawniony do tego organ, przez co brak podstaw do podważenia wiarygodności.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	<p>Zarzuty z apelacji obrońcy (k. 146 i in)</p> <p>I/ obraży przepisów prawa materialnego, art. 25 k.k. poprzez jego niezastosowanie i niestwierdzenie, że oskarżony działał w obronie koniecznej w sytuacji kiedy z materiału dowodowego zebranego w toku sprawy jednoznacznie wynika, że osoby protestujące pod kościołem w tym pokrzywdzona</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

zachowywały się agresywnie, stosowały wulgaryzmy wobec uczuć religijnych uczestniczących w nabożeństwie i przeszkadzały uczestnikom nabożeństwa w sposób złośliwy w publicznym wykonywaniu aktu religijnego tj. w modlitwie tym samym naruszały art. 195 § 1 k.k. i art. 196 k.k. i ponadto posługiwały się przedmiotami prowokującymi i niezgodnymi z nauką kościoła oraz posługiwały się wulgaryzmami mającymi na celu obrażę uczuć religijnych modlących się.

II/ obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.

- art. 7 k.p.k. polegającą na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu zeznań świadka P. K. i uznanie, że oskarżony będąc na miejscu zdarzenia nie modlił się, a także poprzez uznanie przez Sąd, że treść zeznań świadka P. K. może wynikać z percepcji zdarzeń zgodnie z wyznawanymi przez świadka wartościami i znaczeniu, które nadaje modlitwie i obrzędom religijnym, całkowitym pominięciu przez Sąd treści zeznań świadka dotyczących zachowania pokrzywdzonej, która notorycznie zakłócała modlitwę i udział w nabożeństwie podczas gdy nie należało nadać zeznaniom świadka P. k. waloru nieścisłości, gdyż z zeznania te są spójne, logiczne, logiczne i tożsame z zeznaniami pozostałych świadków oraz nie wynikają z pobudek religijnych,

- art. 4, 7 k.p.k. polegającą na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu zeznań świadka M. W. i prowadzącej do nieuznania za wiarygodne zeznań tego świadka co do oceny działań

podjętych wobec pokrzywdzonej, w szczególności co do sprowadzenia pokrzywdzonej ze schodów w sposób godny i adekwatny do sytuacji oraz nieuwzględnienie stanowiska policji w zakresie przyzwolenia na dokonanie obywatelskiego ujęcia w przypadku wtargnięcia przez osoby nieuprawnione na teren prywatny, zaniechania jakichkolwiek działań przez policję w sytuacji zakłócania modlitwy uczestnikom nabożeństwa, a także nieuwzględnieniu uczestnictwa oskarżonego w modlitwie podczas gdy zeznaniom świadka M. W. należy dać wiarę w całości, gdyż są spójne, logiczne i tożsame z zeznaniami pozostałych świadków, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia ponieważ dokonanie prawidłowej oceny w/w dowodu skutkowałoby ustaleniem, że: pokrzywdzona zachowywała się w sposób agresywny w stosunku do modlących się uczestników nabożeństwa, przepychała się z funkcjonariuszami policji, proboszcz kościoła pod wezwaniem (...) będący administratorem obiektu prosił o pomoc w obronie kościoła, naruszenie terenu prywatnego kościoła miało miejsce już wcześniej tj. w sierpniu 2020 r., oskarżony prosił policję o interwencję w przedmiocie zaprzestania agresywnego zachowania pokrzywdzonej, brak interwencji funkcjonariuszy policji, policja zezwoliła na dokonywanie ujęć obywatelskich;

- art. 4, 7, 410, 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na pominięciu uznanych za wiarygodne zeznań świadka D. F. co do rzucania w uczestników nabożeństwa ulotkami, kierowania w ich stronę wulgaryzmów, malowania na chodniku, a w

szczególności oklejania naklejkami schodów, które stanowią teren prywatny kościoła pod wezwaniem (...) co miało istotny wpływ na treść orzeczenia ponieważ dokonanie prawidłowej oceny w/w dowodu skutkowałoby ustaleniem agresywnego zachowania osób protestujących w tym pokrzywdzonej, napiętej atmosfery pomiędzy uczestnikami nabożeństwa, a protestującymi, bezprawnego wkraczania na teren prywatny i oklejania naklejkami terenu prywatnego, a w szczególności przeszkadzania i uniemożliwiania uczestnikom nabożeństwa modlitwy;

- art. 4, 7, 410, 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na pominięciu uznanych za wiarygodne zeznań świadka P. W. (1) w przedmiocie agresywnego zachowania się osób protestujących, w szczególności rzucaniem w głowę oskarżonego ciężkim przedmiotem i stwierdzenie przez sąd, że zeznania świadka P. W. (1) nie wnoszą niczego do sprawy, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, ponieważ dokonanie prawidłowej oceny w/w dowodu skutkowałoby uznaniem, że protestujące osoby w tym pokrzywdzona zachowywały się agresywnie w stosunku do modlących się uczestników nabożeństwa,

- co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu przez sąd, że oskarżony naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonej działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że oskarżony działał w sposób adekwatny do zaistniałej sytuacji, tj. działał w

obronie koniecznej wartości i aktów religijnych,

- art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez uwzględnienie okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy na niekorzyść oskarżonego, polegające na: przyjęciu przez sąd że oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonej, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że oskarżony działał w obronie wartości chrześcijańskich, prawa do wyrażania i manifestowania swoich poglądów religijnych i publicznego wykonywania aktu religijnego kościoła. Podczas gdy osoby protestujące zachowywały się w agresywny i wulgarny sposób wobec modlących się i tym samym przeszkadzały w wykonywaniu aktu religijnego tj. modlitwie obrażając przy tym uczucia religijne uczestników nabożeństwa. Sąd uwzględnił tylko dowody przemawiające na niekorzyść oskarżonego, natomiast dowodom potwierdzającym, że oskarżony działała w obronie publicznego wykonywania aktu religijnego i uczuć religijnych nie dał wiary albo je odrzucił. Podczas gdy sąd powinien zgodnie z zasadą obiektywizmu uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego, a zgodnie z zasadą in dubio pro reo wszelkie niedające się usunąć wątpliwości rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Zarzuty wskazane w apelacji obrońcy oskarżonego nie zasługują na uwzględnienie. Odniesić należy tę uwagę przede wszystkim do zarzutów obrazy prawa procesowego albowiem ten wskazany jako pierwszy pod postacią obrazy prawa materialnego, z uwagi na jego konstrukcję, jest bezprzedmiotowy. Istotne jest poczynienie zatem na wstępie niniejszego uzasadnienia uwagi odnoszącej się do sedna konstrukcji zarzutów apelacyjnych dotyczących obrazy prawa materialnego.

Dla klarowności wyводу podkreślić należy, iż zarzut naruszenia prawa materialnego winien być oparty na akceptacji prawidłowo dokonanych przez sąd ustaleniach faktycznych i dotyczyć jedynie prawidłowości przeprowadzenia procesu subsumpcji lub wykładni stosowanego przepisu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2017r., sygn. III KK 74/17). Tymczasem, skarżący we wniesionym środku odwoławczym kwestionuje ustalenia Sądu Rejonowego dotyczące popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu, co wynika choćby wprost z zarzutu z punktu 5, w którym wskazano, że wcześniej w apelacji wymienione uchybienia prawa procesowego w konsekwencji przełożyły się zdaniem obrońcy na błędne ustalenia faktyczne, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego ma wynikać, że oskarżony działał w obronie koniecznej wartości i aktów religijnych. Tymczasem ta konstatacja co najwyżej może świadczyć o relewantności zarzutów uchybienia prawu procesowemu, których istota wymaga takiego

właśnie wskazania, nie stanowiąc natomiast odrębnego zarzutu.

Trzeba zatem jeszcze przypomnieć, że zarzut odwoławczy formułuje się zasadniczo do jednego, konkretnego uchybienia (jedno uchybienie - jeden zarzut); jeżeli jednak podnoszone zarzuty pozostają ze sobą w związku przyczynowym technika ta powinna być nieco odmienna - zarzut powinien dotyczyć uchybienia o charakterze pierwotnym, natomiast nie stawia się wówczas dodatkowo zarzutu w stosunku do jego następstw, czyli dalszych uchybień (uchybień wtórnych), a taki charakter ma w istocie zarzut obrazu prawa materialnego sformułowany w niniejszej apelacji.

Obrazu prawa materialnego ma miejsce zatem wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony, a nie zastosowano do niego właściwego przepisu prawa materialnego, a także w sytuacji niezastosowania określonego przepisu, gdy jego zastosowanie było obowiązkowe. Obrazu prawa materialnego zachodzi także wtedy gdy skarżący wprawdzie kwestionuje ustalenia faktyczne ale jednocześnie zarzuca, że nawet w stosunku do ustalonych faktów prawo materialne zastosowano wadliwie (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie, sygn. akt II AKa 265/05, 2006.02.02, KZS 2006/3/39).

Natomiast nie zachodzi taka obrazy, kiedy wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego.

Przechodząc natomiast do pierwotnej kategorii zarzutów, tj.

obrazy art. 4, 7, 410, 424 § 1 pkt 1 k.p.k., tak jak zasygnalizowano na wstępie, nie zasługiwały one na uwzględnienie. Analiza akt sprawy potwierdziła bowiem, iż orzeczenie sądu I instancji w zakresie uznającym sprawstwo i winę oskarżonego jest słuszne (zmienione jedynie co do formy współdziałania, o czym szerzej w części odnoszącej się do apelacji pełnomocnika oskarżycielki prywatnej) i nie zostało dotknięte we wskazywanym przez obrońcę zakresie błędami, czy uchybieniami. Wina oskarżonego została prawidłowo wykazana i uzasadniona. W sprawie przeprowadzono poprawnie postępowanie dowodowe, natomiast dostępny materiał dowodowy poddano gruntownej i rzetelnej ocenie. Zaskarżony wyrok nie budzi wątpliwości sądu odwoławczego w zakresie wskazanym przez stronę tu apelującą, której zarzuty nie zdołały w ocenie sądu podważyć przedstawionej w jego treści oceny okoliczności niniejszej sprawy.

Nie może ostać się stwierdzenie podniesione przez obrońcę w treści wywiedzionego środka odwoławczego, iż sąd I instancji analizując materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie przekroczył granice swobodnej oceny dowodów. Sąd odwoławczy nie podzielił stanowiska obrońcy oskarżonego, zgodnie z którym sąd I instancji błędnie ocenił czy też w sposób nieuprawniony pominął, zeznania wskazanych w apelacji świadków.

Podkreślić należy, iż zgodnie z przywołaną wyżej zasadą, wyrażoną w treści art. 7 k.p.k. organy procesowe oceniając dowody powinny kierować się własnym przekonaniem, opierając

się na dowodach przeprowadzonych i ujawnionych zgodnie z przepisami procedury karnej oraz należyście uzasadnić dokonaną ocenę. Ocena powinna zaś uwzględniać pozaustawowe kryteria w postaci zasad logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zatem, aby ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z wymienioną zasadą konieczne jest oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii. Ponadto, niezbędnym jest przestrzeganie zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (por. S. Kalinowski, Postępowanie karne. Zarys części ogólnej, Warszawa 1963, s. 122). Sąd odwoławczy, w pełni przychylając się do przywołanego powyżej poglądu, stoi na stanowisku, iż ocena materiału dowodowego na gruncie niniejszego postępowania dokonana została przez sąd I instancji z uwzględnieniem wszystkich wymienionych kryteriów, a ich całokształt w pełni pozwalał na taką ich interpretację, jaka została zaprezentowana w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. Nie było w związku z tym możliwości przychylenia się do stanowiska obrońcy oskarżonego, zdaniem którego w sposób wadliwy przeprowadzono ocenę zeznań P. K. i M. W. oraz pominięto zeznania D. F. i P. W. (1).

Jak prawidłowo skonstatował Sąd Rejonowy, a ocena dowodów wszak może nosić miano prawidłowej,

tylko gdy opiera się na całokształcie dowodów ujawnionych w sprawie, wiarygodność poszczególnych dowodów osobowych weryfikowana była materiałami z nagrań zamieszczonych na płycie DVD załączonej do prywatnego aktu oskarżenia, odtwarzanymi na rozprawie (29.11.22r. i 21.02.23r.), a których dostarczone w toku postępowania odwoławczego kopie wobec uszkodzenia płyty (k. 198, k. 201, k. 208, k. 210, k. 211) zostały pozytywnie zweryfikowane (k. 214). Analiza przedmiotowych nagrań, rejestrowanych wszak z trzech różnych perspektyw, nie daje podstaw do twierdzenia, że oskarżony, czy ktokolwiek inny, na miejscu zdarzenia tj. na schodach prowadzących do kościoła pod wezwaniem (...) modlił się (tak świadek P. K.), czy odbywało się tam nabożeństwo, w którym miał on brać udział. Pokrzywdzona nie zakłócała modlitwy uczestnikom zdarzenia, stała przy barierce odwrócona plecami do frontu kościoła; nic nie wskazywało by miała zamiar sforsowania drzwi kościoła i wejścia doń w celu zakłócenia odbywających się tam aktów religijnych. Pokrzywdzona nie była agresywna, nie atakowała fizycznie ani oskarżonego, ani żadnej znajdującej się na schodach osoby. To wobec niej stosowano przemoc, najpierw w postaci próby wyrwania jej torby z ręki przez stojące obok niej osoby, a następnie zerwanie przez oskarżonego chusty z szyi pokrzywdzonej poprzez ściągnięcie jej przez głowę i odrzucenia chusty w tłum zgromadzony na poziomie ulicy, przy bierności obecnych przy tym policjantów. Nie może więc dziwić, że to zachowanie spotkało się z widocznym protestem ze strony pokrzywdzonej. Jednakże reakcja w postaci usunięcia jej siłą ze

schodów kościoła nie mieściła się w granicach prawa – ani z uwagi na obowiązujące regulacje, ani z uwagi na układ okoliczności, w którym to pokrzywdzona – wg skarżącego – miałyby się dopuszczać zamachu na dobro prawne jakim była ochrona kultu religijnego, bo śladów takiego zamachu na próżno szukać w materiale dowodowym uznanym za wiarygodny, przede wszystkim w nagraniach, które ze swej natury stanowią najbardziej obiektywne źródło dowodowe.

Jak prawidłowo rozważył Sąd I instancji to władza publiczna może podejmować niezbędne działania w celu ochrony bezpieczeństwa ludzi i do utrzymywania bezpieczeństwa i porządku publicznego. To Policja była uprawniona do zatrzymywania sprawców ew. przestępstw kwalifikowanych także z art. 195 § 1 k.k. czy 196 k.k., zaś materiał wizualny nie dostarczył podstaw do takiego stwierdzenia. Tymczasem pokrzywdzona korzystała z przysługującego jej prawa do wyrażania poglądów, które mieściło się w granicach wyznaczonych przez art. 10 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych wolności i art. 54 ust 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Analogicznie należy odnieść się do kwestii sprowadzania pokrzywdzonej ze schodów „w sposób godny i adekwatny do sytuacji”. Ten fragment również jest zarejestrowany na nagraniach i w bardzo dobry sposób widoczny. Teza, że świadkowi M. W. należało dać wiarę w całości nie wytrzymuje natomiast próby konfrontacji również z utrwalonym przebiegiem zdarzenia

na nagraniach, tj. zanegowaniem przez świadka w sposób stanowczy, że „na pewno nie pan R.” (k. 90) wrywał i wyrzucał w stronę tłumu element garderoby, gdy tymczasem z nagrań wynika tego przeciwieństwo. Natomiast nie ulega wątpliwości, że oskarżony jest pośród innych osób wyróżniającą się postacią tak pod względem wzrostu, ubioru, co w szczególności dla osób go znających tym bardziej nie może być elementem pomyłki, a celowego zabiegu zafalszowywania rzeczywistości w kierunku korzystnym dla oskarżonego.

Na prawidłowość ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy nie mogą mieć znaczenia okoliczności wynikające z zeznań świadków D. F. i P. W. (2). W owym czasie odbywały się protesty społeczne w związku z budzącym wiele kontrowersji wyrokiem z dnia 22 października 2020 roku, którym towarzyszyły oczywiste emocje. Rzucanie ulotkami, skandowanie, oklejanie schodów przez uczestników protestów nie stanowiło żadnego usprawiedliwiania do użycia przemocy wobec osoby, która stała na schodach i okazywała solidarność z protestującymi na ulicy, w szczególności, że na miejscu zgromadzone były pokaźne siły policyjne, a to funkcjonariusze tego organu są uprawnieni i zobligowani do pilnowania spokoju i bezpieczeństwa publicznego. Schody prowadzące do kościoła, jakkolwiek stanowią część budowli kościoła, to jednak przez wzgląd na swoją konstrukcję są miejscem dostępnym publicznie. Prawidłowe jest ustalenie Sądu Rejonowego, że oskarżony nie dysponował upoważnieniem od proboszcza

parafii do usuwania siłą osób, abstrahując wszak od skuteczności takiego ew. upoważnienia. Jak najbardziej miarodajne bowiem w tej materii są zeznania tego ostatniego, który stwierdził, że „słownie upoważniałem jedynie osoby zgłaszające gotowość do ochrony kościoła ... celem było zapobieżenie wtargnięciu do świątyni przez osoby demonstrujące (k. 94), „nie upoważniałem nikogo do użycia siły fizycznej ale jedynie do zabezpieczenia kościoła czyli do tego aby dopilnować i nie wpuścić na teren parafii osób agresywnych” (k. 95).

Nadmienić także należy, w związku ze wskazaniem w apelacji, iż przepis ten również został naruszony, że obraza art. 424 k.p.k. nigdy nie jest naruszeniem prawa procesowego mającym wpływ na treść orzeczenia, bowiem do sporządzenia uzasadnienia dochodzi po wydaniu wyroku (por. wyr. SA w Łodzi z dnia 5 lutego 2015 roku, sygn. akt II AKa 85/14, Legalis). Sporządzenie uzasadnienia wyroku jest czynnością wtórną wobec samego orzekania, a zatem sposób rozstrzygnięcia sprawy nie zależy od tego, czy treść pisemnego uzasadnienia wyroku odpowiada wymogom art. 424 k.p.k., dlatego niedostatki uzasadnienia wyroku nie dają podstaw do jego skutecznego podważenia. O trafności rozstrzygnięcia nie decyduje jego uzasadnienie, lecz materiał dowodowy stanowiący podstawę orzeczenia, zaś ewentualna wadliwość, w tym niepełność pisemnych motywów orzeczenia, jako sporządzanych po wydaniu i ogłoszeniu wyroku, nie może mieć wpływu na jego treść (por. wyr. SA w Krakowie z dnia 2 kwietnia 2014 roku, II AKa 35/14,

Legalis). Powyższe stanowisko nie zwalnia jednak sądu odwoławczego od analizy motywacyjnej części wyroku pod kątem ewentualnych braków argumentacyjnych, czy też błędów logicznych, które to uchybienia winny zostać poddane korekcie, natomiast nie prowadzą do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia. Niezależnie jednak od powyższego, niewątpliwie uzasadnienie zaskarżonego na gruncie niniejszej sprawy orzeczenia uznać należy za zredagowane w sposób nienaruszający reguł opisanych w treści art. 424 k.p.k. i pozwalający na jego kontrolę instancyjną.

Nie może ostać się wyrażone w treści apelacji stanowisko, zgodnie z którym przy wyrokowaniu w niniejszej sprawie doszło do naruszenia zasady opisanej w treści art. 5 par 2 k.p.k. Nakaz rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego jest skierowany do organów prowadzących postępowanie karne. Oznacza to, że organ postępowania ma obowiązek postąpienia zgodnie z omawianą zasadą jedynie wówczas, jeśli to on poweźmie wątpliwości, których nie można usunąć. Brak jest więc podstaw do stawiania sądowi zarzutu obrazy przywołanego powyżej przepisu, jeżeli sąd ten nie powziął niedających się usunąć wątpliwości. Innymi słowy, naruszenie zasady in dubio pro reo może nastąpić jedynie wtedy, gdy sąd orzekający w sprawie poweźmie określone wątpliwości, a nie mogąc ich usunąć, rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Z takimi wątpliwościami nie można natomiast utożsamiać odmiennej oceny przebiegu zdarzeń wyrażanej w apelacji przez jej autora.

Reguła wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. nie oznacza automatycznego przyjmowania najkorzystniejszej dla oskarżonego wersji tylko dlatego, że w sprawie występują sprzeczne dowody. Pierwszoplanowym obowiązkiem sądu jest bowiem ocena tych dowodów i oparcie swoich ustaleń na tych dowodach, które są wiarygodne i odrzucenie dowodów niewiarygodnych (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 18 października 2022 roku, II AKa 174/22, Legalis). Lektura uzasadnienia zaskarżonego na gruncie niniejszego postępowania orzeczenia prowadzi do konstatacji, iż sąd I instancji nie powziął wątpliwości, o których mowa w przywołanym przepisie, albowiem w sposób jasny i logiczny przedstawione zostało, które dowody uznano za wiarygodne i wartościowe przy ustalaniu stanu faktycznego. Ponadto, ich układ procesowy nie wskazuje, aby takie wątpliwości po stronie organu procedującego winny się pojawić.

Jeśli oskarżony miał działać w obronie wartości chrześcijańskich i prawa do wyrażania i manifestowania swoich poglądów religijnych to wybrał sposób z tymi wartościami sprzeczny. Jego obowiązkiem było podporządkowanie się zakazowi naruszania nietykalności cielesnej w sytuacji gdy nie miał miejsca bezpośredni i bezprawny zamach ze strony pokrzywdzonej na jakiegokolwiek dobro. Stanie przy barierce z chustą na szyi i trzymaną w ręku torbą z symboliką (...) nie może być przedmiotem ataku i pogardy – a tym był niewątpliwie gest oskarżonego zrywającego i odrzucającego chustę

pokrzywdzonej, jak i określanie w toku procesu chusty „szmatą”.		
Wniosek		
Wniosek o zmianę wyroku oraz uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie skarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z przyczyn wskazanych powyżej. Nadto zwrócić trzeba obrońcy uwagę, iż treść art. 437 § 2 zd. 2 kpk wymaga też wykazania jednego z trzech enumeratywnie wymienionych w nim powodów, czego skarżący jednakowoż nie uczynił, a już na pewno nie stanowi przesłanki do uchylenia orzeczenia okoliczność, że obrońca nie brał udziału w postępowaniu przed sądem I instancji (oświadczenie k. 225v) i nie jest w stanie zweryfikować pliku tam odtworzonego.		
Lp.	Zarzut	
2	Zarzuty z apelacji pełnomocnika oskarżycielki prywatnej (k. 155 i n.): 1/ obraży przepisu postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest obrazę art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na przyjęciu, że całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej, w tym w szczególności treść zeznań świadków W. C. i A. W. oraz nagrania wideo, a nadto fakty powszechnie znane	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

dotyczące działalności publicznej oskarżonego, nakazuje przyjąć, że R. B. jedynie brał udział w popełnieniu zarzucanego czynu wspólnie z innymi osobami, ale także z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, popełnieniem tego czynu kierował oraz polecał wykonanie tego czynu nieustalonym osobom, wykorzystując ich uzależnienie od siebie w ramach organizacji społecznych, którym w tamtym czasie przewodził i zgromadzeń które zwoływał.

2/ obrazy przepisów prawa materialnego, tj. art. 39 pkt 2 i 8 k.k. w zw. z art. 41 § 1 k.k. i art. 43b k.k. polegającej na niezastosowaniu przywołanych przepisów i zaniechaniu wymierzenia oskarżonemu środka karnego w postaci zakazu zajmowania stanowiska w organach organizacji społecznych oraz stanowiska przewodniczącego zgromadzeń publicznych na okres 2 lat pomimo, że oskarżony nadużył przy popełnieniu przestępstwa zajmowanych stanowisk w organizacjach społecznych, dopuścił się występku o charakterze chuligańskim i okazał że dalsze zajmowanie tych stanowisk, w tym stanowiska przewodniczącego zgromadzeń publicznych, zagraża dobrom chronionym prawem oraz zaniechaniu wymierzenia środka karnego podania wyroku do publicznej wiadomości.

3/ obrazy przepisu postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 628 pkt 1 k.p.k. polegającą na nieujęciu w rozstrzygnięciu o zwrocie kosztów procesu na rzecz

	oskarżycielki prywatnej wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika w osobie adwokata.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Apelacja pełnomocnika częściowo zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Zasadny jest bowiem zarzut odnoszący się do przyjętej przez Sąd I instancji jednej z form przestępnego współdziałania, braku orzeczenia podania wyroku do publicznej wiadomości, jak i ten w zakresie braku rozstrzygnięcia o kosztach należnych z tytułu ustanowienia pełnomocnika.</p> <p>Ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny nie budził wątpliwości. Oskarżony osobiście nie realizował znamion strony przedmiotowej – czyniło to dwóch nieustalonych sprawców. Jak również prawidłowo ustalił ten Sąd, w krytycznym momencie oskarżony zwrócił się do nich by usunęli pokrzywdzoną z galerii schodów. Mężczyźni ci chwycili ją pod ramiona i zdecydowanie wyprowadzili w kierunku schodów, wlokąc ją i zrzucając na chodnik. Oskarżony natomiast nie przeczył swojej w tym zdarzeniu roli. Na komunikację z dwoma sprawcami w kontekście usunięcia pokrzywdzonej ze schodów, poprzedzonej rozmową z policjantem, wskazują także zeznania pokrzywdzonej, a także utrwalone na nagraniach zachowanie oskarżonego. Nie ulega więc wątpliwości, że decydującą rolę w sprowadzeniu pokrzywdzonej na dół odegrał oskarżony R. B..</p>	

Jak stanowi art. 18 § 1 k.k. odpowiada za sprawstwo nie tylko ten kto wykonuje czyn zabroniony sam albo wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, ale także ten, kto kieruje wykonaniem czynu zabronionego przez inną osobę lub wykorzystując uzależnienie innej osoby od siebie, poleca jej wykonanie takiego czynu.

Przepis ten reguluje odpowiedzialność za formy sprawstwa rozszerzonego, obejmującego współsprawstwo (przyjęte przez Sąd I instancji) sprawstwo kierownicze oraz sprawstwo polecające, tj. trzy odmiany sprawczego współdziałania. Odnosi się do podstaw odpowiedzialności za przestępne współdziałanie, ona bowiem stanowi podstawę do poszerzenia zakresu odpowiedzialności karnej poza sytuacje wypełnienia wszystkich znamion typu czynu zabronionego przez zachowanie jednej osoby.

Pierwszą odmianą sprawczego współdziałania jest współsprawstwo. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy zawarte pomiędzy współsprawcami porozumienie pozwala przyjąć, że dane przestępstwo jest ich wspólnym dziełem i pozwala pociągnąć do odpowiedzialności każdego ze współsprawców za całość przestępstwa zarówno wtedy, gdy każdy z nich realizował wszystkie znamiona danego czynu (współsprawstwo równoległe), jak i wtedy gdy osobiście zrealizował tylko pewną ich część (współsprawstwo dopełniające), a nawet wówczas, gdy nie wyczerpał żadnego z ustawowych znamion, ale przyczynił się znacznie do

jego popełnienia (współsprawstwo).
W tym ostatnim wypadku wystarczające jest wykazania, że w ramach istniejącego porozumienia, swoim zachowaniem, które stanowi istotny wkład we wspólne działanie, przyczynił się w istotny sposób do urzeczywistnienia wspólnie zamierzonego przestępstwa, ułatwił czy umożliwił realizację uzgodnionego wspólnego przestępczego zamiaru (por. Wróbel Włodzimierz (red.), Zoll Andrzej (red.), Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część I. Komentarz do art. 1-52, wyd. V, teza 47 do art. 18 KK, Opublikowano: WK 2016)

Przy sprawstwie kierowniczym natomiast kierujący nie realizuje własnoręcznie żadnego z elementów znamion czynu zabronionego, wykonuje go jednak przez zachowanie innej osoby pozostającej pod jego kierownictwem. W tym przypadku kierujący ogranicza swoje zachowanie jedynie do sterowania zachowaniem innej osoby, współdziała z osobą będącą jego wykonawcą i zasadza się na władztwie kierującego nad zachowaniem bezpośredniego wykonawcy. Panowanie nad przebiegiem zdarzenia przestępnego w kontekście świadomości i woli kierującego przejawia się przede wszystkim w tym, że kierujący musi posiadać rzeczywistą i uświadomioną przez siebie możliwość kształtowania i kontrolowania przebiegu akcji przestępnej. Istotnym elementem panowania przez kierującego nad zachowaniem bezpośredniego wykonawcy jest możliwość podejmowania przez kierującego decyzji co do rozpoczęcia akcji przestępnej oraz dysponowanie możliwością zmiany sposobu jej realizacji lub nawet

przerwania przedsiębranej przez bezpośredniego wykonawcę akcji przestępnej. Władztwo kierującego nad bezpośrednim wykonawcą (osobą kierowaną) może wynikać z różnorodnych przesłanek lub okoliczności. Pozycja sprawcy kierowniczego w żadnym stopniu nie musi wiązać się z zachowaniami negatywnymi wobec bezpośrednich wykonawców, takimi jak: zastraszanie, groźenie, czy też wywieranie bezpośredniego przymusu. W równym stopniu, związek i stosunek podległości przestępstwa mogą kształtować relacje pozytywne, w tym także emocjonalne (por. Wróbel Włodzimierz (red.), Zoll Andrzej (red.), Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część I. Komentarz do art. 1-52, wyd. V, tezy 76-78 do art. 18 KK, Opublikowano: WK 2016).

Trzecią postacią sprawczego współdziałania jest sprawstwo polecające, które nie wymaga chociażby pośredniego uczestniczenia wydającego polecenie w realizacji znamion czynu zabronionego przez bezpośredniego wykonawcę, ograniczając jego czynność wyłącznie do etapu poprzedzającego wykonanie czynu zabronionego przez bezpośredniego wykonawcę. Sprawca polecający nie ma zatem władztwa nad realizacją znamion czynu zabronionego przez bezpośredniego wykonawcę, jednocześnie zawiera konieczny warunek w postaci uzależnienia bezpośredniego wykonawcy od wydającego polecenie oraz wymóg stanowczej formy oddziaływania polecającego na bezpośredniego wykonawcę, nakazania innej osobie dokonania określonych czynności. Adresat polecenia z kolei czuje się zobowiązany do wykonania polecenia (por. Wróbel Włodzimierz

(red.), Zoll Andrzej (red.), Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część I. Komentarz do art. 1-52, wyd. V, tezy 97, 103, 105, 109-110 do art. 18 KK, Opublikowano: WK 2016). Należy jeszcze wskazać, że sprawstwo polecające nie wymaga chociażby pośredniego uczestniczenia wydającego polecenie w realizacji znamion czynu zabronionego przez bezpośredniego wykonawcę, ograniczając jego czynność wyłącznie do etapu poprzedzającego wykonanie czynu zabronionego przez bezpośredniego wykonawcę. Sprawca polecający nie ma zatem władztwa nad realizacją znamion czynu zabronionego przez bezpośredniego wykonawcę. Sprawca polecający nie tylko samodzielnie nie wykonuje żadnego z elementów znamion czynu zabronionego, lecz także nie panuje nad wykonaniem tego czynu przez bezpośredniego wykonawcę (ibidem, teza 97).

Wobec oceny dokonanej przez Sąd Rejonowy a także zarzutu apelacyjnego pełnomocnika, przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy dojść do wniosku, że oskarżony winien ponieść odpowiedzialność za współdziałanie w popełnieniu czynu zabronionego przez dwóch nieustalonych sprawców polegające na kierowaniu ich zachowaniami. Od razu wskazać należy, iż niemożliwym było uwzględnienie zarzutu pełnomocnika w całości albowiem konstrukcja sprawstwa kierowniczego i polecającego zasada się na odmiennych cechach je konstruujących; nadto nie wykazano w niniejszym postępowaniu tego rodzaju zależności pomiędzy osobami uczestniczącymi w zdarzeniu, że wniosek o wydaniu polecenia jawi

się jako uzasadniony. Brak dowodów na to, że odmowa wykonania polecenia wiązać miałyby się z przykrymi dla wykonawców konsekwencjami. Wręcz przeciwnie, zgromadzili się oni by realizować wspólny cel, wyznawali identyczne wartości i stosunek do przeciwników sporu. Ich udział polegał na dobrowolności.

Jak wynika z ustaleń Sądu Rejonowego oskarżony bezspornie osobiście nie realizował żadnego ze znamion czynności sprawczej. W pierwszej kolejności zwrócił się do funkcjonariuszy policji by sprowadzili pokrzywdzoną ze schodów kościoła. Po ich odmowie i zapewnieniu, że mogą zrobić to sami, zaś policja tylko asystuje, oskarżony zwrócił się do dwóch mężczyzn, którzy wraz z nim znajdowali się poblizu pokrzywdzonej i brali udział w akcji po stronie oskarżonego, by usunęli K. A. z galerii schodów. Mężczyźni pochycili pokrzywdzoną i odciągnęli w dół. Oskarżony cały czas obecny był na miejscu zdarzenia. Wcześniej mówił do pokrzywdzonej obrzydliwe słowa, stojący obok mówili, że pokrzywdzona ma się wynosić, oskarżony zerwał jej chustę z szyi i wyrzucił (k. 59). Pokrzywdzona spostrzegła też, że oskarżony był osobą wiodącą w swoim otoczeniu, przewodził nimi (k. 60), co koresponduje z utrwalonym jego zachowaniem na nagraniach. W tym stanie rzeczy zasadna jest konkluzja, że oskarżony dał sygnał, przyzwolenie i wskazał na osoby które mają usunąć pokrzywdzoną. Niewątpliwie z okoliczności wynika, że w każdej chwili mógł ich zastopować czy wpłynąć na sposób realizacji przedsiębranego działania. Podjął decyzję co do sprowadzenia

pokrzywdzonej, wskazał osoby do wykonania zadania a poprzez obecność na miejscu i jego pozycję faktyczną wśród osób zgromadzonych starających się nie dopuścić do przekroczenia drzwi kościoła osobom według nich nieakceptowanym, zapewnił sobie wpływ na przebieg tej akcji przestępczej, czym wypełnił w całości znamiona sprawstwa kierowniczego. Natomiast z przyczyn wskazanych już uprzednio, nie można mówić o sprawstwie polecającym, zaś brak jest również podstaw do zakwalifikowania tego działania na gruncie współsprawstwa, jak to uczynił Sąd Rejonowy. Nie sposób bowiem zachowania oskarżonego ocenić jako „istotnego wkładu” w rozumieniu tej konstrukcji współdziałania, czy też umożliwienia bądź ułatwienia popełnienia czynu zabronionego. Nie uwzględnia ona bowiem rzeczywistej roli nieformalnego lidera zgromadzonych tam osób, połączonych wspólnym celem.

Odnosząc się do drugiego zarzutu, również poczynić trzeba zastrzeżenie dotyczące istoty obrazy prawa materialnego. W omawianym tu kontekście mogłaby być o nim mowa, gdyby sąd a quo nie zastosował określonego przepisu, gdy jego zastosowanie było obowiązkowe, a przecież postulowane środki karne mają charakter fakultatywny.

Rozpatrując je zatem jedynie na płaszczyźnie art. 438 pkt 4 k.p.k. wskazać należy, iż istotnie skoro zdarzenie miało tego rodzaju kontekst społeczny, relacjonowane było ogólnodostępnymi kanałami, a zachowanie oskarżonego publiczne, to jak najbardziej zasadnym było orzeczenie podania wyroku do

publicznej wiadomości, właśnie z uwagi na społeczne oddziaływanie skazania, zaś nie narusza to interesu pokrzywdzonej, skoro takiego rozstrzygnięcia się domaga.

Natomiast orzeczenie innego wnioskowanego środka w postaci zakazu zajmowania stanowisk w organach organizacji społecznych oraz stanowiska przewodniczącego zgromadzeń publicznych nie mogło zostać uwzględnione. Jakkolwiek istotnie Sąd Rejonowy w kwestii zgłoszonych w tej materii wniosków nie zajął w uzasadnieniu stanowiska, to przede wszystkim zwraca uwagę, że skarżący nie sprecyzował rodzaju stanowisk, rodzaju organów, ani rodzaju organizacji społecznych, których zakaz miałby dotyczyć. Uwzględnienie wniosku w tak szerokim zakresie nie byłoby adekwatne do popełnionego czynu i nie realizowałoby swojej funkcji. Tymczasem zakaz winien ściśle wskazywać jakiego pełnionego dotychczas stanowiska, zajmowanej pozycji, zakaz ten ma dotyczyć. Innymi słowy, skarżący winien precyzyjnie wskazać zakres przedmiotowy i konkretne stanowisko, którego objęcia zakazem się domaga (por. wyrok Sadu Najwyższego z 14 stycznia 2009 roku, V KK 245/08). Jednocześnie w złożonym wniosku dowodowym z dnia 25 października 2023 roku w przededniu kolejnej rozprawy odwoławczej (k. 217) również nie sprecyzowano konkretnego stanowiska, którego zakazu wykonywania apelujący się domaga. Jakkolwiek mowa w nim o organizacji (...) – emblemat tej organizacji nosi na ramieniu jeden ze sprawców przedmiotowego czynu – to z ogólnodostępnej informacji (wniosek dowodowy takiego wydruku nie zawiera) w

Krajowym Rejestrze Sądowym w stowarzyszeniu tym oskarżony nie figuruje w jego władzach. Apelujący we wniosku nie wskazał także jaką ew. funkcję pełnić miałby oskarżony w stowarzyszeniu (...), na którą pośrednio w nim wskazuje, natomiast dane tego podmiotu nie są ogólnodostępne w KRS. Jak wynika natomiast z materiału dowodowego, organizacja ta została powołana już po wydarzeniach będących przedmiotem niniejszego postępowania, a zatem brak wykazania związku pomiędzy pełnieniem w niej ew. funkcji przez oskarżonego a popełnionym czynem, czego nie zmienia kreowany przez oskarżonego wizerunek w spocie wyborczym, załączonym do przedmiotowego wniosku dowodowego.

Końcowo zaś skonstatować trzeba, że pojęcie „przewodniczącego zgromadzenia” nie odpowiada jurydycznemu zakresowi pojęcia „stanowiska”, odnosząc również zastrzeżenia do zbyt szeroko, bo nieograniczenie, ujętego przez skarżącego zakresu przedmiotowego rodzaju zgromadzeń.

Zasadny natomiast był zarzut odnoszący się do kwestii kosztów procesu. Obejmują one bowiem koszty sądowe i uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika, zaś w sprawach z oskarżenia prywatnego od skazanego sąd zasądza na rzecz oskarżyciela prywatnego poniesione przez niego koszty procesu, a zatem nie tylko kwoty tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków.

Wniosek

<p>Wniosek o zmianę wyroku polegającą na:</p> <p>1/ uznaniu oskarżonego R. B. w granicach zarzutu za winnego tego, że w dniu 25 października 2020 roku w W. na ul. (...) przed wejściem do budynku kościoła pod wezwaniem (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami naruszył nietykalność cielesną K. A. w ten sposób, że wykorzystując uzależnienie organizacyjne zwołanych przez siebie nieustalonych osób, polecił im, a następnie kierował pochwytem K. A. pod ramiona i odciągnięciem jej w kierunku schodów, a następnie zwleczeniem ze schodów i zrzuconiem jej, przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego i zakwalifikowaniu tak opisanego czynu jako wyczerpującego znamiona z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. skazanie go i wymierzenie mu kary 2 lat ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,</p> <p>2/ utrzymaniu w mocy rozstrzygnięcia o wymierzonym środku kompensacyjnym,</p> <p>3/ wymierzenie R. B. w oparciu o art. 39 pkt 2 k.k. w zw. z art. 41 § 1 k.k. środka karnego w postaci zakazu zajmowania stanowiska w organach organizacji społecznych oraz stanowiska przewodniczącego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
--	---	--

<p>zgromadzeń publicznych na okres 2 lat,</p> <p>4/ podaniu wyroku do publicznej wiadomości w oparciu o art. 39 pkt 8 k.k. w zw. z art. 43b k.k. poprzez wywieszenie odpisu orzeczenia w budynku sądu oraz na stronie Biuletynu Informacji Publicznej przez okres 6 miesięcy,</p> <p>5/ zasądzeniu od oskarżonego na rzecz oskarżycielki prywatnej także wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika według norm o wynagrodzeniu adwokatów, obok 300 złotych w postaci zryczałtowanych wydatków.</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn wskazanych powyżej. Z uwagi zaś na fakt, iż Sąd Odwoławczy jedynie odmiennie ocenił formę sprawczego współdziałania oskarżonego niż uczynił to Sąd Rejonowy w oparciu o tożsame ustalenia faktyczne, brak było podstaw do zaostrzania wymiaru kary w kierunku postulowanym przez skarżącego. Nie czyniono bowiem dodatkowych niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń okoliczności stanu faktycznego.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>W zakresie uznania winy, skazania, wymiaru kary oraz orzeczonej na rzecz pokrzywdzonej nawiązki.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Brak podstaw do odmiennej oceny materiału dowodowego i uznania, że oskarżony działa w obronie koniecznej.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	Przedmiot i zakres zmiany
<p>1/ w opisie czynu przypisanego w punkcie I ustalenie „działając wspólnie i w porozumieniu” zastąpiono ustaleniem „współdziałając”, ustalenie „pochwyił K. A. pod ramiona i odciągnął ją w kierunku schodów, następnie po zwleczeniu ze schodów zrzucił ją” zastąpiono ustaleniem „kierował pochwyeniem K. A. pod ramiona i odciągnięciem jej w kierunku schodów, a następnie zwleczeniem ze schodów i zrzuceniem jej przez inne nieustalone osoby”, zaś podstawę prawną kwalifikacji czynu i skazania uzupełniono o art. 18 § 1 kk,</p> <p>2/ na podstawie art. 43b kk orzeczono wobec R. B. środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie jego odpisu w budynku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie oraz na stronie Biuletynu Informacji Publicznej tego Sądu, wraz z wyciągiem wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie w zakresie dokonanych zmian, przez okres 6 miesięcy,</p> <p>3/ w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach w punkcie III zasądzono nadto od oskarżonego R. B. na rzecz oskarżycielki prywatnej K. A. kwotę 1344 zł</p>	

(tysiąc trzysta czterdzieści cztery) wydatków tytułem ustanowienia w sprawie pełnomocnika;	
Zwiążle o powodach zmiany	
Z przyczyn wskazanych w Sekcji 3.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Zasądzono od oskarżonego R. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty za II instancję oraz na rzecz oskarżycielki prywatnej K. A. kwotę 1008 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym albowiem apelacja obrońcy oskarżonego nie została uwzględniona, w przeciwieństwie do apelacji pełnomocnika oskarżycielki prywatnej.

7. PODPIS